

Mál nr. 168/2014
M
og V v/ sjúklingatryggingar L.

Gildissvið sjúklingatryggingar m.t.t. lækni skoðunar 9. október 2009.

Gögn.

1. Málskot móttakið 28. maí 2014 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 7. júlí 2014 ásamt frekari gögnum, þ.á.m. læknisvottorðum og sjúkraskrá M.

Málsatvik.

M leitaði til L þann 9. október 2009 og kom læknir heim til hans snemma að morgni þann dag. Á samskiptaseðli sem fylltur var út vegna umræddrar lækniheimsóknar á vegum L er eftirfarandi ritað undir liðnum aðaleinkenni- vandamál: „Andþyngli – hósti – takverkur, saga um lungnabólgu, hiti – ekki mælt sig.“ Í skoðun greindi læknirinn brak yfir hægri lunga og vott af önghljóðum. M var greindur með lungnabólgu og fékk hann sýkla- og sterylf og var vísað í lungnamyndatöku og til frekara eftirlits á á heilsugæslustöð. Eftir lungnamyndatöku þann 20. október 2009 var niðurstaðan sú að M hefði fengið lungnabólgu.

Skv. gögnum málsins má sjá að M leitaði nokkuð til heilsugæslunnar eftir þetta og í febrúar 2010 var gerð frekari rannsókn á lungnastarfsemi hans sem leiddi til þess að hann var greindur með lungnateppusjúkdóm. Í læknisvottorði sérfræðings í lungasjúkdómum dags. 9. apríl 2010 kemur fram að honum finnst líklegt að M hafi haft undirliggjandi COPD með bráðri versnun eftir H1N1 sýkingu. Annar sérfræðingur segir í vottorði dags. 6. maí 2010 að tölvusneiðmynd bendi til þess að um sé að ræða ákveðnar bólgubreytingar eftir H1N1 sýkingu sem sé meginskýring á einkennum M og slakri spirometríu. Í enn einu vottorði frá þriðja sérfræðingnum dags. 14. september 2010 kemur fram að M hafi verið með þekktan teppusjúkdóm og hafi snarversnað eftir slæma flensu haustið áður. Í gögnum málsins kemur fram að starfsgeta M sé verulega skert í dag vegna þessa.

M telur að skilyrði 2.gr. laga um sjúklingatryggingu nr. 111/2000 séu uppfyllt en þar komi fram að greiða eigi skaðabætur án tillits til skaðabótaábyrgðar ef ætla megi (1.tl.) að komast hefði mátt hjá tjóni ef rannsókn eða meðferð við þær aðstæður sem um ræðir hefði verið hagað eins vel og unnt hefði verið og í samræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviði. M telur að einkenni hans í við heimsókn lækni L hafi verið þess eðlis að það hefði átt að vísa honum strax til meðferðar á sjúkrahúsi. Það hefði getað komið í veg fyrir slæmar langtímaafleiðingar veikinda hans. M bendir einnig á að á sama tíma hafi tveir einstaklingar látist úr hinni svokölluðu svínaflensu (H1N1 sýkingu) og hefði átt að bregðast öðruvísi við í ljósi yfirvofandi hættu vegna umræddrar sýkingar. Einnig vísar M til 3. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu þar sem kemur fram að bætur skuli greiða ef ætla megi að komast hefði mátt hjá tjóni með því að beita annarri meðferðaraðferð eða tækni sem völ var á og hefði frá lækni skoðun sýnarmíði gert sama gagn við meðferð sjúklings. M telur að sjúkrahúsinnlögn strax hefði gert sama gagn og hefði komið í veg fyrir tjón M. Einnig bendir M á að í 2. gr. laga um sjúklingatryggingu sé slakað á almennum kröfum skaðabótaréttar um sönnun og taka verði tillit til þess í málinu og það hafi fengið staðfest í máli Hæstaréttar nr. 388/2012.

V telur með öllu ósannað að læknir sá sem vitjaði M þann 9. október 2009 hafi vitað eða mátt vita um mögulegan undirliggjandi lungnateppusjúkdóm M. Fyrri saga og skoðun hafi eindregið bent til að um lungnabólgu hafi verið að ræða og hafi M fengið eðlilega meðhöndlun m.v. þá greiningu. Í skoðun lækni L hafi verið framkvæmd lungnahlustun, blóðþrýstingur hafi verið mældur og tekinn púls. M hafi síðan verið ávísað lyfjum og vísað í lungnamyndatöku og eftirlit hjá heilsugæslu. Um hafi verið að ræða sambærilega meðferð og almennt tíðkast á heilsugæslu. V

bendir einnig á að ekki komi fram nokkur staðfesting í læknisfræðilegum gögnum málsins að M hafi verið greindur með lungnateppusjúkdóm áður fyrir haustið 2009 þó það hafi mögulega komið fram eftir þetta að slíkur sjúkdómur hljóti að hafa verið til staðar. V bendir einnig á að einkenni þau sem komu fram við skoðun, þ.e. brak yfir lunga og vottur af önghljóðum, séu algeng sem einkenni lungnabólgu og komi gjarnan fram hjá reykingafólki. V bendir einnig á að M hafi reykt til fjölda ára. V bendir á að engin gögn liggja fyrir sem staðfesti fullyrðingar M um að rannsókn eða meðferð M hafi ekki verið hagað eins vel og unnt hefði verið skv. 1.tl. 2.gr. laga um sjúklingatryggingu eða að skilyrði 3.tl. 2.gr. sömu laga hafi verið uppfyllt. Málsatvik séu ekki sambærileg við mál Hæstaréttar nr. 388/2012 en þar hafi, ólíkt máli M, ekki verið framkvæmd lungnaskoðun í vitjun læknis L. Eins og áður hafi komið fram hafi hún verið framkvæmd í máli M og eðlilegar ályktanir dregnar af henni.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um hvort skilyrði 2.gr. laga um sjúklingatryggingu séu uppfyllt í tengslum við þá meðferð og greiningu sem M fékk sem sjúklingur hjá lækni á vegum L þann 9. október 2009. Í lögum nr. 111/2000 eru bótareglur tilgreindar í 1.-4.tl. 2.gr. laganna en sönnunarkröfur eru vægari en almennt í skaðabótarétti. Það þarf þó að liggja fyrir að tjón sé að öllum líkindum hægt að rekja til einhverra atvika sem koma fram í fyrrgreindum bótareglum 1.-4.tl. 2.gr. laganna.

Í þessu máli reynir fyrst og fremst á hvort að öllum líkindum megi rekja tjón M til þess að rannsókn eða meðferð hefði mátt framkvæma með öðrum hætti en gert var eða mat sem síðar er gert hafi leitt í ljós að komast hefði mátt hjá tjóni með annarri meðferðaraðferð en gert var en hefði gert sama gagn við meðferð sjúklings. Þrátt fyrir vægari sönnunarkröfur í lögum um sjúklingatryggingu en almennt í skaðabótarétti ber M sönnunarbyrði um að umrædd skilyrði 1. og/eða 3.tl. 2.gr. laganna séu uppfyllt. Í málinu liggja ekki fyrir staðfestar upplýsingar eða sérfræðimat um að greining læknis L hafi verið þess eðlis að ætla megi að beita hefði mátt annarri tækni við greiningu vegna veikinda M eða rétt hefði verið að vísa honum strax á sjúkrahús m.v. niðurstöðu skoðunar. Ekki liggur heldur fyrir að koma hefði mátt í veg fyrir afleiðingar þessa hjá M með því. Á meðan slík læknisfræðileg gögn eða sambærileg gögn eða álit liggja ekki fyrir verður að meta málið út frá þeim sönnunargögnum sem hafa verið lögð fyrir nefndina. Af þeim verður ekki ráðið að meðferð M hafi verið með þeim hætti að skilyrði 1., 3. eða annarra tölulíða 2.gr. laga um sjúklingatryggingu teljist uppfyllt. Verður því ekki fallist á að M hafi sýnt fram á að hann eigi rétt á bótum úr sjúklingatryggingu L hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr sjúklingatryggingu L hjá V.

Reykjavík 19. ágúst 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.